

1914 ř. zák.) praví výborová zpráva čís. 2187 příloh k těsnop. protokolu poslanecké sněmovny XXI s. 1914, že má největší význam pro zajištění nezkrácených zaopatřovacích požitků pro zaměstnance a jejich pozůstalé, ježto prohlašuje čáky a nároky ze zákona — mimo jiné výjimky — za nezabavitelné a nepřevoditelné. Druhému ustanovení (§ 139 zák. čís. 221/1924 sb. z. a n.) dostalo se nynějšího doslovu změnou vládního návrhu (tisk. čís. 4186 posl. sněm. r. 1923) podle zprávy výboru sociálně politického a výboru rozpočtového (tisk. čís. 4795 posl. sněm. z r. 1924 str. 59) teprve v užším výboru sociálně politickém, a to proto, že vládní návrh, jenž v §§ 138 a 139 pod společným nadpisem »Neplatná ujednání o nároku« vyslovil, že »neplatná jsou ujednání, kterými nároky podle tohoto zákona jsou postupovány, zastavovány nebo zabavovány...«, vzbuzoval pochybnosti, zda je přípustná exekuce nikoli sjednaná, a byl tudíž pozměněn, by jakákoli pochybnost byla vyloučena. Naznačeným vývojem vzniku ustanovení § 46 se přímo vnucuje jeho výklad i v písemnictví zastávaný, že (mimo případy zákonem výčetmo uvedené, sem však nespádající) nesmí zákonné dávky pojišťovací žádným způsobem býti odňaty oprávněné osobě, a to ani z její vůle (postupem, zastavením) ani proti její vůli (zabavením). Správnosti tohoto názoru není ani na závadu, jak míní dovolací stížnost, nadpis § 46, neboť byl převzat ze zákona čís. 221/1924 sb. z. a n., kde byl ponechán v doslovu vládního návrhu, ačkoli obsah předpisu, k němuž se vztahoval, doznal, jak nahoře doličeno, podstatné změny. Z něho usuzovati, že měla býti vyloučena jen smluvní ujednání a nikoli též (nesjednané) exekuce, přičilo by se — tvůrci zákona jasně vyslovenému — účelu naznačené změny vládního návrhu. Obavy dovolací stížnosti, že by »podle tohoto výkladu vůbec nebylo možné na případně značný důchod pojištěnců cestou exekuční sáhnouti vyjma dva případy, že tito pojištěnci by měli volnou ruku se smluvně zavázati nebo jakýmkoliv způsobem se zadlužiti, aniž by věřitel, třeba sám největší chudák, měl možnost cestou exekuční tyto osoby donutiti ku zaplacení, že by nebylo snad ani možné exekuční vydobytí na těchto osobách trestním zákonem uložené pokuty atd., a že byly by tyto osoby v tomto směru takřka postaveny mimo zákon« jsou při jasném doslovu zákona a při zřejmém jeho úmyslu odvozaném z jeho vývoje, bez podstatného významu.

### Čís. 9323.

**Nestačí, dal-li doručovací orgán, nezastihnuv toho, komu měl býti rozsudek doručen, oznámku osobě v domě bydlící s tím, by ji dodala adresátu, až se vrátí. Lhůta k odvolání běží tu ode dne, kdy si adresát vyzvedl zásilku na poště.**

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R II 329/29.)

**O d v o l a c í s o u d** odmítl odvolání žalobkyně jako opožděné. **D ů v o d y:** Odvolání bylo podáno opožděně, neboť, jak předloženým spi-

sem jest zjištěno, dáno bylo na poštu dne 8. dubna 1929. Jak dále zpátečním lístkem zjištěno, uložen byl rozsudek okresního soudu v H. ze dne 29. ledna 1929 pro žalobkyni na poštovním úřadě v J. dne 23. března 1929. Na základě výpovědi Antonína M-a, poštovního orgánu, který rozsudek žalobkyni doručoval, jest dále zjištěno, že se svědek dne 23. března 1929 pokoušel rozsudek žalobkyni doručiti, že však žalobkyně nebyla doma, jsouc na cestách a že následkem toho zanechal pro ni předepsanou oznámku a také jedné paní v domě sdělil, by to žalobkyni, jakmile se vrátí, oznámila. Jak žalobkyně sama při svém výslechu dne 25. června 1929 udala, našla v bytě, když se vrátila někdy počátkem dubna, upozornění, že jest pro ni na poště uložen dopis, by si pro něj přišla, což učinila a rozsudek si vyzvedla. Tím jest prokázáno, že se doručení rozsudku stalo podle předpisů §§ 102 a 104 c. ř. s. Podle ustanovení § 104 c. ř. s. nezáleží však na tom, kdy si adresát písemnost, která byla pro něho na poště uložena, vyzvedne, nýbrž podle čtvrtého odstavce téhož zákonného ustanovení má řádné uložení písemnosti účinek doručení. Počala tedy čtrnáctidenní odvolací lhůta pro žalobkyni v tomto případě dnem uložení na poště, t. j. dnem 23. března 1929, jak svrchu zjištěno (§§ 416, 464 druhý odstavec c. ř. s.) a, jelikož žalobkyně odvolání, jak rovněž zjištěno, podala na poštu teprve dne 8. dubna 1929, šestnáctý den po tom, kdy rozsudek pro ni na poště byl uložen, jest odvolání opožděno a musilo podle § 468 cřs. býti odmítnuto a mělo býti odmítnuto již soudem první stolice (§ 468 cřs.).

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení odvolacího soudu a vrátil mu věc, by dále po zákonu jednal.

### D ů v o d y:

Rekurs je odůvodněný, byť i ne z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s., jak míní stěžovatelka. Jde o doručení rozsudku první stolice, tedy zásilky, která nemusí býti doručena do vlastních rukou. Poštovní zřízenec, který ji doručoval, pokusil se doručiti ji žalobkyni, nezastihl ji však doma, ježto byla na cestách. Proto zanechal předepsanou oznámku pro ni a řekl jedné paní v domě bydlící, by to žalobkyni oznámila, až se vrátí. Když se žalobkyně vrátila, našla oznámku a došla si na poštu pro dopis s rozsudkem. To zjišťuje odvolací soud. Odvolací soud doplňuje toto zjištění na základě výpovědi poštovního zřízence Antonína M-a okolností prvním soudem vyšetřenou, ale odvolacím soudem nepovšimnutou, že M. oznámku dal jedné paní v domě bydlící a řekl jí, by ji žalobkyni dodala, až se vrátí. Postup poštovního zřízence nebyl správný. Nezastihl-li žalobkyni, jsoucí na cestách, doma a nebylo-li snad v jejím bytě domácích osob, kterým by byl mohl zásilku podle § 102 c. ř. s. doručiti, směl ji sice uložiti na poštovním úřadě, poněvadž se doručení nemělo státi do vlastních rukou, ale měl na dveře bytu žalobkyně připevniti písemnou oznámku, že ji ukládá na poště. Pak by bylo náhradní doručení podle § 104 c. ř. s. řádně bývalo provedeno. Tím, že vydal oznámku osobě v domě bydlící nezachoval tento předpis, i když ji

řekl, by vydala oznámku žalobkyni po jejím návratu. Tato vada nebyla odstraněna tím, že žalobkyně pak našla oznámku. (Srov. nař. min. pošt a telegrafů ze dne 17. února 1927, čís. 15 § 15 (1) b), § 14 (1) b) otištěné ve Věstníku ministerstva spravedlnosti 1928 str. 184 Sdělení 84.) Předpisy o náhradním doručování soudních zásilek mají dalekosáhlý význam, neboť jejich dodržení nebo nedodržení může mít pro strany nepředvídané následky. Proto musí býti dodržovány přesně. Není-li tomu tak, jest doručení vadné. V tomto případě bylo vadné, an poštovní orgán opomenul oznámku připevniti na dvěře bytu žalobkyně. (Tak rozhodl i nejvyšší soud vídeňský rozhodnutím ze dne 15. února 1910, č. j. R II 136/10 — Právník str. 161/1911.) Tato vada má za následek neplatnost náhradního doručení a proto od něho nelze počítati lhůtu k podání odvolání. Nezakládá však zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., neboť dovolatelce tím nebylo znemožněno projednávat před soudem. Žalobkyně vyzvedla rozsudek na poště teprve začátkem dubna 1929. Od toho času se počítá odvolací lhůta. Odvolání podané 8. dubna 1929 není opožděno.

### Čís. 9324.

**Nezaplatil-li dlužník včas vyrovnací kvoty, jest vyrovnání zmatečným (§ 57 vyr. ř.), třebas dlužník omylem o pohledávce nevěděl.**

(Rozh. ze dne 26. října 1929, Rv II 110/29.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl ku konci

důvodů:

Žalovaná se nemůže vymlouvat ani na vyrovnání. Pohledávka žalobcova na náhradu platů šroubárně nepodléhá vyrovnacímu řízení, ježto směneční žaloba byla podána teprve 2. ledna 1926, tedy po zahájení vyrovnacího řízení. Dovozné zaplatil žalobce ovšem již před zahájením vyrovnacího řízení a pohledávka na vrácení dovozného podléhá tedy vyrovnání, ježto vznikla před jeho zahájením. Ale proto, že žalovaná nesplatila na dovozné včas vyrovnacích kvot, jest vyrovnání podle § 57 vyr. ř. zmatečné. Nezáleží na tom, že žalovaná o této pohledávce omylem nevěděla. Zákon v § 57 vyr. ř. v tom směru nerozeznává a důsledky svého omylu musí nésti žalovaná sama.

### Čís. 9325.

**Jinak než žalobou podle § 569 čřs. nelze zameziti prodloužení nájemní nebo pachtovní smlouvy podle § 1114 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 26. října 1929, Rv II 616/29.)